

er de saakaldte Uhlaner. Preussen havde tidligere 12 Uhlaregimenter; nu har det 18. Det er ved Annexionen, at denne Forøgelse er sket; men om det er nogen forholdsvis større Forøgelse, end Tilfældet er med de andre Baabenarter, kan muligvis være igennem Tilfældighed; thi det tydske Kavalleri er egentlig ikke forøget ved Oprettelsen af nye Regimenter. I det Hele taget tror jeg, at, om end ikke Kavalleriets Rolle er udpillet, saaledes som Nogle sige, har det dog faaet en anden og noget forskjellig Rolle fra tidligere, idet man for en Del har forladt de tidligere Angreb i Masse. Hvor det er sket nu og da, og hvor man kan paavise, at det har fundet Sted, har man anvendt dette Baaben urigtigt, og jeg tror i det Hele taget, at Preussens velorganiserede og meget vidt drevne Spioneringssystem maasse idetmindste har gjort ligesaa megen Nytte som samtlige 18 Uhlaregimenter. — Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Wojfen) fremkom i gaar med en Uttring, som jeg ikke ret kunde forstaa. Den er allerede omtalt tidligere, og jeg skal kun bemærke, at jeg ikke ret kunde fatte Meningen af den Daastand, at Indkaldelsen af Forstærkningen kunde være mere til Skade end til Gavn. Jeg kjender ikke saa nøie den ærede Rigsdagsmands egenlige Mening desangaaende — det var noget overfladisk, jeg hørte til — men af det, jeg hørte, kunde jeg dog ikke ret fatte, at en Samværen med Befalingsmændene skulde kunne skade mere end gavne. Nagtet jeg vil stemme imod Indkaldelsen, tror jeg dog ikke, at det med Sandhed kan siges, at den mere vil skade end gavne. Jeg kan kun tænke mig to Tilfælde. Enten maa det være saaledes, at Undervisningen er i den Grad bleven gjen- tagen ved hyppige Indkaldelser, at Bedkommende ere blevne lede og kjede deraf, og at senere Indkaldelser ikke ville være til nogen Nytte, ikke engang til at opfriske det engang lærte, eller ogsaa kan det være, at der er et Forhold tilstede imellem Befalingsmændene og de Undergivne, som just ikke er det ønskelige, og at man ikke ønsker, at dette Forhold atter kommer frem. Hvad nu det Første angaar, saa er det dog ikke sagt, at Dvellerne

ere saa, om jeg saa maa sige, forstærkede, at de ikke skulde kunne stifte Nytte. I det Hele taget, naar jeg udtaler mig imod Indkaldelsen, er det mere for Folkenes Skyld. Vel sagde det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. W. Rimestad) idag, at han mente, at man skulde tage mere Hensyn til Folket end til Folkene; men jeg ser ikke deri nogen særlig Modsetning; thi Folkene ere jo en Del af Folket, og naar man ikke er istand til, at paavise nogen egentlig stor Nytte af Indkaldelsen, men man derimod tror, at den vil være til Skade for de Enkelte, saa forekommer det mig, at det var ønskeligt, om den høitærede Krigsminister ikke vilde holde saameget paa dette Punkt. Hvad i det Hele de Udtalelser angaar, som ere fremkomne om det preussiske Landeværn, og at den nuværende Krig for en stor Del har været ført ved Hjælp af det, saa er dette fuldkommen rigtigt, det skal jeg ikke negte; men paa den anden Side maa det ogsaa tages i Betragtning, at det preussiske Landeværn fryder sig, om jeg saa maa sige, — eller maasse ikke fryder sig — ved en meget større Uddannelse end den, vor Forstærkning har faaet, hvorfor man ogsaa har kunnet kalde det ind; idetmindste har man fundet sig overordenlig vel tilfreds med den Tjeneste, det har ydet. — Til Slutning skal jeg berøre et Punkt, som egentlig ikke ligger for her, men som dog under Diskussionen hyppig er blevet bragt paa Bane, nemlig Spørgsmaalet om Folkevæbning. Jeg tror ikke, at man opfatter dette Spørgsmaal ganske skarpt og nøiagtigt. Man tænker sig ved en Folkevæbning en tilbørlig uøvet Styrke, en idetmindste mere uøvet, mere overfladisk indøvet Styrke end den staaende Hær eller anden Væbningsart. Af denne Mening kan jeg ikke ganske være. Saameget er imidlertid vist, at Folkevæbning bedre og naturligare og til langt mere Nytte vil kunne komme til Anvendelse i en lille Stat end i en stor Stat, og det navnlig, fordi der for den lille Stat ikke er Tale om at føre nogen Erobringskrig, og det er en stor Fordel ved Folkevæbningen, at den ikke kan føres ud paa Erobringstogter, men maa indskrænke sig til at gjøre Tjeneste hjemme for at forsvare Landet;